ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. ΑΡΜΠΟΥΑ

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΤΗΣ ΣΟΥΖΥ

«Ἀγαπητή μου Ζερμαίν,

Μοῦ γράφεις ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς γιὰ ποιὸ λόγο χώρισε ἡ Σούζυ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. Μάθε λοιπὸν ὅτι εἶνε μιὰ κωμικοτραγικὴ ἱστορία, ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ...

* * *

Θυμᾶσαι τὴν παλιὰ Σούζυ, τὴν καλή μας φίλη, μὲ τ' ἀτέλειωτα κεντήματά της καὶ τὶς μακρυὲς μπούκλες της, ποὺ στόλιζαν μὲ χάρι τὸ δροσερὸ καὶ συμπαθητικὸ πρόσωπό της ; Ποιὸς μποροῦσε νὰ φανταστῇ, ἀγαπητή μου Ζερμαίν, ὅτι αὐτὸ τὸ σεμνὸ καὶ ἥσυχο κορίτσι εἶχε μιὰ τρελλὴ φαντασία κ' ὅτι ἔκανε τὰ πιὸ ἐξωφρενικὰ ὄνειρα, πασχίζοντας νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὴ μονότονη ζωὴ τῆς ἐπαρχίας ;

Τί νὰ σοῦ πῶ ;... Ἔχω τώρα ἕνα σωρὸ μαρτυρικὲς τύρεις, γιατὶ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ καθόμουν ὧρες ὁλόκληρες καὶ τῆς μιλοῦσα μὲ πάθος γιὰ τὴ μαγεία ποὺ ἔχουν οἱ ἐξωτικὲς χῶρες, γιὰ τὰ μεθυστικὰ ἀρώματα τῶν παράξενων λουλουδιῶν τους, γιὰ τὰ ὀνειρώδη ροδοδενδρά τους καὶ γιὰ τὰ φαντασμαγορικὰ παγώνια τους καὶ τὰ παραδείσια πουλιά τους...

Ἡ Σούζυ μ' ἄκουγε μ' ἀνοιχτὸ στόμα καὶ κάθε τόσο ψιθύριζε μὲ θαυμασμό : «Θεέ μου ! Ὑπάρχουν λοιπὸν τόσες ὀμορφιὲς στὸν κόσμο ! Θεέ μου ! Ἂς ἤταν νὰ ζήσω κ' ἐγὼ μιὰ μέρα ἐκεῖ κάτω στὶς ἐξωτικὲς χῶρες, ποὺ τὰ ὀνόματά τους μὲ μεθοῦνε σὰν μιὰ παράξενη καὶ νοσταλγικὴ μουσική !...».

Γι' αὐτὸ λοιπόν, ὅταν ὁ δύστυχος Ρομπὲρ Μακὰρ γύρισε ἀπὸ τὴν Ἰνδοκίνα καὶ ζήτησε τὸ χέρι της, τρέμοντας κρυφὰ γιὰ τὰ μαλλιά του, ποὺ ἄρχιζαν ν' ἀσπρίζουν καὶ γιὰ τὸ κιτρινο χρῶμα τοῦ προσώπου του, ἡ Σούζυ δὲν δίστασε οὔτε στιγμὴ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ : «ναί», ἔχοντας στὸ νοῦ της τὸ μαγικὸ ταξεῖδι ποὺ θὰ ἔκανε, γιὰ νὰ φτάσῃ ἐκεῖ κάτω, ὅταν θὰ ξαναγύριζε στὴ θέσι του ὁ Ρομπὲρ, καὶ τὴν κάτασπρη κ' ἐξωτικὴ βίλλα, ποὺ τὴν περίμενε στὶς ὄχθες τοῦ Κόκκινου Ποταμοῦ, ἀδιαφορῶντας ἂν δὲν θὰ κατάφερνε ποτὲ ν' ἀγαπήσῃ τὸν ἄνδρα της.

* * *

Καὶ νά, ἡ Σούζυ ἔφυγε μιὰ μέρα γιὰ τὸ μακρυνὸ ταξεῖδι της. Πέρασε ἀπὸ τὰ εὐτυχισμένα κ' ὀνειρώδη ἀκρογιάλια τῆς Μεσογείου, ναυρίστηκε ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τῶν κυμάτων της, ἔφτασε κοντὰ στὴ γυμνὴ καὶ φλογερὴ Ἀραβία, εἶδε τὴν ἐξωτικὴ Κεϋλάνη μὲ τὰ πελώρια καὶ μεθυστικὰ λουλούδια, χάρηκε τὸ θέαμα τῆς Σιγκαπούρης, ποὺ εἶνε πιὸ πολύχρωμη ἀπὸ τὴν παλέττα ἑνὸς ζωγράφου, κ' ἔφτασε μαγεμένη στὰ μυστηριώδη κ' ἄγρια παράλια τοῦ Ἀννάμ...

* * *

Ἐγὼ τότε βρισκόμουν ἐκεῖ κάτω μὲ τὸν ἄνδρα μου. Τὴν ὑποδέχτηκα λοιπὸν μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ κ' ἔκανα ὅ,τι περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι μου γιὰ νὰ τῆς εὐκολύνω τὴν ἐγκατάστασί της.

Ἡ Σούζυ λαμποκοποῦσε ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι, τὴ χαρά, τὴν εὐτυχία.

Ἡ κάτασπρη βίλλα της ἦταν ἕνα ὄνειρο ! Ἡ φίλη μας τὴν στόλισε μὲ κομψότητα καὶ γοῦστο καὶ συνήθισε γρήγορα στὴν καινούρια της ζωή. Μέσα σὲ λίγες μέρες ἔμαθε νὰ δείχνη τὴν ὑπεροχὴ τῆς ἀριστοκρατικῆς φυλῆς της καὶ νὰ φέρνεται σὰν βασίλισσα, ἀνάμεσα στοὺς σιωπηλοὺς καὶ προσεχτικοὺς ἰθαγενεῖς ὑπηρέτες της.

Ὁ Ρομπέρ, θαμπωμένος, ἔβλεπε τὴ γυναίκα του ν' ἀνθίζῃ σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὄμορφα καὶ τὰ πιὸ μεθυστικὰ λουλούδια τοῦ ἐξωτικοῦ κήπου του

* * *

Ἡ Σούζυ ἐκεῖ κάτω, στὴν Ἰνδοκίνα, ἔγινε πεντάμορφη... Αὐτὰ τὰ μυστηριώδη θαύματα δὲν εἶνε ἀσυνήθιστα στὶς τροπικὲς χῶρες. Μὰ δὲν τὴν ἔκανε πεντάμορφη μονάχα τὸ κλίμα κ' ἡ παραμυθένια της ζωή... Ἔκανε κ' ὁ ἔρως τὸ θαῦμα του... Ἕνας ὄμορφος λοχαγὸς τοῦ ἀποικιακοῦ στρατοῦ τὴν σαγήνεψε, μὲ τὰ μεγάλα καὶ φλογερὰ μάτια του...

Ἡ Σούζυ, μεθυσμένη ἀπὸ τὴ γοητεία τοῦ τριφεροῦ εἰδυλλίου της, ἔξαχασε τὸν Ρομπὲρ κ' ἄφησε τὴν καρδιά της νὰ τὴν παρασύρῃ στὴν τρελλὴ περιπέτεια... Ὁ Ρομπέρ, φυσικά, δὲν ὑποψιαζόταν τίποτα... Ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὴν ὄμορφη γυναίκα του καὶ νόμιζε ὁ δύστυχος ὅτι μονάχα αὐτὸς μποροῦσε νὰ τὴν κάνῃ εὐτυχισμένη. Οὔτε λογάριαζε διόλου τὸν λοχαγὸ τοῦ ἀποικιακοῦ στρατοῦ...

* * *

Μιὰ μέρα τοῦ παρουσιάστηκε μιὰ ξαφνικὴ δουλειά. Ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀμέσως καὶ νὰ λείψῃ ἕνα ὁλόκληρο ἡμερονύχτιο ἀπὸ τὸ σπίτι του. Τὰ μάτια τῆς Σούζυ ἔλαμψαν τότε παράξενα... «Μιὰ ὁλόκληρη νύχτα», «Ἡ νύχτα εἶνε δική μας !»... Αὐτὰ τὰ τραγούδια τ' ἀκούει κανεὶς παντοῦ, ἀκόμα καὶ στὴν Ἰνδοκίνα !...

Ὁ πολυαγαπημένος της λοιπὸν εἰδοποιήθηκε ἀμέσως κ' ἑτοιμάστηκε, ὅπως καταλαβαίνεις, ἕνα ὑπέροχο γλέντι.

Τέλος, ἡ ὧρες πέρασαν κ' ἦρθε τὸ μεγάλο βράδυ. Ἡ Σούζυ στολίστηκε σὰν βασίλισσα, παρφυμαρίστηκε μὲ τὸ πιὸ ἐκλεκτὸ καὶ τὸ πιὸ μεθυστικὸ ἄρωμά της καὶ, τρέμοντας ἀπ' τὴν ἀγωνία της, βγῆκε κρυφὰ ἀπὸ τὴν κάτασπρη βίλλα της, πήδηξε ἀπάνω σ' ἕνα «ποὺς - ποὺς», σ' ἕνα ψάθινο ἁμαξάκι τῶν ἰθαγενῶν, τράβηξε βιαστικὰ γιὰ τὸ σπίτι τοῦ ὄμορφου λοχαγοῦ μὲ τὰ σαγηνευτικὰ μάτια κ' ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ πέρα, μπῆκε μέσα γρήγορα, γιὰ νὰ μὴν τὴν δῇ κανείς, ξεχνώντας ἀπὸ τὴν ταραχή της νὰ πληρώσῃ τὸν ἰθαγενῆ μὲ τ' ἁμαξάκι.

Ὁ Ἰνδοκινέζος, βλέποντας ὅτι ἡ κυρία δὲν τὸν πλήρωσε, νόμισε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν περιμένῃ κ' ἔγειρε μ' ἀπάθεια κοντὰ στ' ἁμαξάκι του, ὅπου δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῇ κάτω ἀπὸ τὰ τροπικὰ ἄστρα...

* * *

Ὅταν ἄρχισε νὰ χαράζῃ καὶ ν' ἀπλώνονται στὸν οὐρανὸ τὰ τριανταφυλλένια μετάξια τῆς αὐγῆς, ἡ Σούζυ ξύπνησε ἀπὸ τὸ ἐρωτικό της ὄνειρο...

Ἦταν καιρὸς πειά.

Ἡ πρωϊνὴ αὔρα, ποὺ λίκνιζε τοὺς πολύχρωμους κάλυκες τῶν λουλουδιῶν, τὴν χτύπησε στὸ φλογισμένο πρόσωπό της καὶ τὴν ἔκανε νὰ συνέλθῃ.

Ντροπαλὴ τότε καὶ τρέμοντας ἀκόμα ἀπὸ τὰ τριφερὰ χάδια τοῦ ἀγαπημένου της, βγῆκε ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ φωλιά της καὶ δίχως νὰ τὸ περιμένῃ, βρῆκε στὴν πόρτα τὸ «ποὺς - ποὺς».

Τί τυχερὴ ποὺ ἦταν !

Ὁ ἰθαγενὴς ἤξερε ποῦ ἔπρεπε νὰ πάῃ... Δίχως λοιπὸν νὰ ρωτήσῃ τίποτα, τὴν μετέφερε ἀμέσως στὴν ἄσπρη βίλλα της. Ἡ Σούζυ ἄλλαξε ἀμέσως τουαλέττα κ' ἔπειτα, ἥσυχη, περίμενε τὸ γυρισμὸ τοῦ Ρομπέρ.

* * *

Ἀλλοίμονο ! Ἡ ὥρα τῆς καταστροφῆς εἶχε σημάνει...

Ἡ Σούζυ μιὰ στιγμὴ, ἐκεῖ ποὺ χτένιζε τὰ μαλλιά της μπροστὰ στὸν καθρέφτη, ἄκουσε ἄξαφνα φωνὲς ἀπὸ τὸν ἀνθισμένο κῆπο. Τί συνέβαινε ἄραγε ; Μήπως μαλώνανε οἱ ὑπηρέτες ; Τί παράξενες στριγγλιὲς ἦταν ἐκεῖνες ;

Ἡ Σούζυ, περίεργη, βγῆκε στὸ παράθυρο...

Ἀ ! νὰ εὐτυχῶς ὁ Ρομπέρ, ποὺ γυρίζει ἀπὸ τὸ ταξεῖδι του. Τώρα θὰ βάλῃ ὅλα τὰ πράγματα στὴ θέσι τους, μὲ τὴ συνηθισμένη αὐστηρότητά του.

Θεέ μου ! Μὰ τί θέλει ἐκεῖ στὴ μέση ὁ Ἰνδοκινέζος μὲ τὸ «ποὺς - ποὺς» ; Ἡ Σούζυ, κατάχλομη, τὸν ἀκούει νὰ ἐξηγῇ στὸν ἄνδρα της :

—Ἐγὼ ἐπῆγα χτὲς τὸ βράδυ τὴν κυρία στὸ σπίτι τοῦ κυρίου λοχαγοῦ... Ἐγὼ δὲν πληρώθηκα... Ἐγὼ περίμενα ἀπ' ὄξω ὅλη τὴ νύχτα...

Ἐγὼ ἔφερα πίσω τὴν κυρία τὸ πρωΐ... Ἡ κυρία μοῦ ἔδωσε ἕνα φράγκο... Ἐγὼ κάνω παράπονα... Ἐγὼ θέλω δυὸ πιάστρα...

* * *

Μαντεύεις τώρα, ἀγαπητή μου Ζερμαίν, τὴ συνέχεια... Ἡ Σούζυ μὲ τὴν ἀφηρημάδα της κατάστρεψε μέσα σὲ μιὰ νύχτα ὅλη τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς της ! Μ' ἐκείνη τὴν τρέλλα της, ἔχασε γιὰ πάντα τὸν ἐξωτικὸ παράδεισό της.

Ἡ κακὲς γλῶσσες λένε ὅτι ἐκεῖνος ποὺ βγῆκε κερδισμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν περιπέτεια ἦταν ὁ λοχαγὸς τοῦ ἀποικιακοῦ στρατοῦ, γιατί ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες μετατέθηκε σὲ μιὰ ἄλλη φρουρά, κ' ἔτσι ἔδωσε ἕνα γρήγορο τέλος στὸ τριφερὸ εἰδύλλιό του, ποὺ εἶχε γίνει ἄξαφνα τόσο ἐπικίνδυνο !

* * *

Βλέπεις, λοιπόν, ἀγαπητή μου Ζερμαίν ; Δὲν ἔχω δίκηο, ποὺ σοῦ εἶπα ὅτι τὸ διαζύγιο τῆς Σούζυ ἔχει μιὰ κωμικοτραγικὴ ἱστορία ; Ἡ καϋμένη ἡ Σούζυ ! Πόσο ἔχει μετανοήσει πικρὰ !... Μὰ τώρα πειὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτα...

Α. ΑΡΜΠΟΥΑ